

Calorades d'estiu

El WC. Assegut al vàter de casa, contemplo el marbre que hi ha a terra. Hi veig un núvol en forma de cara que bufa per produir la tramuntana, un petit gat, un nen amb un escorre-fesols al cap, un monstre estirat amb careta de carnaval... Recordo que, quan era petit i feia temps al lavabo, també veia cares fantasmagòriques al mosaic. Ara sí que veig clar que retorno als orígens.

El riu. A l'Onyar han tornat els *marisqueiros*. Corren amunt i avall amb unes botes de goma fins al melic i trauen les algues que surten per les grans temperatures, aprofitant que la sèquia Monar no porta aigua perquè està en reparacions.

La carretera. Han tornat a enquitranar la carretera de Barcelona. Els cotxes ara ja passen molt més amunt. Si continuem així, quan enderroquin el viaducte del tren, ens en quedarà un altre.

El telèfon. Truca sempre a la mateixa hora, a les sis de la tarda. Tenen programada la meva trucada una hora més tard que l'hora taurina. Ara s'han moderat, ja que l'any passat trucaven a l'hora de dinar. Quan el lloro comença a xerrar, el tallo i li dic que no m'interessa. Una veu cubana amb regust de *mojito* em diu: «No sé por qué me dice que no le interesa si aún no me ha dejado hablar.» I penja decebuda, dient: «No entiendo como puede decir que no a una oferta tan buena...»

La gran ciutat. A Barcelona carteristes, prostitutes, ensarronadors, atracadors de guiris i de no guiris, tots els diaris en van plens tot l'estiu. A les platges fan massatges, venen tota classe d'herbes, que no són aromàtiques precisament. El barri vell apareix ple de pixums cada dia i no el poden fer net ni amb Zotal. Tan orgullós que està l'alcalde Hereu de la seva ciutat. Jo penso més aviat que és l'hereu de la casa cremada.

El parc. Al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà assequen tots els estanys a causa d'uns brots de botulisme. A la tardor tornaran a omplir-se les basses per les pluges i el problema s'haurà acabat. I a nosaltres ens arribarà la grip nova i altres epidèmies físiques i econòmiques.

Els governs. Durant l'estiu, mentre el govern central comprova que la seva cartera s'aprima, i sembla que haurà d'apujar els impostos, a components de l'altre govern, el d'aquí, se'ls escalfen les idees i volen sortir al carrer, peti qui peti, per apuntalar el decrepít estatut.

La Renfe. Que ara en diuen Adif. Ara que havíem après a dir *penícules*, ara en diuen *flims*. Suposo que han canviat el nom, avorrits de sentir-lo i per allò que portava *mal fario*. Continua sent com un gran armari vell i corcat. Per més que matis els cores, cada dia en surten de nous. Ara resulta que el trajecte Girona-Barcelona, en lloc d'escurçar-se, cada dia s'allarga. A més de les obres, ara sembla que les catenàries estan fotudes (han durat prou), i quan es creuen dos trens, si van molt de pressa, s'enganxen. Estem a punt de tornar a trigar el mateix temps per a anar a Barcelona que quan vaig començar a utilitzar-los, en l'època del carbó.

La plaça. A la plaça, ja remodelada, els avis proven els nous bancs instal·lats sota els arbres. El de la gorra de mariner, el dels pantalons curts i samarreta imperi, i el gras que

porta el bastó i va «pela i deu», arreglen el món, bo i esperant l'arribada de l'estàtua restaurada de l'Àvarez de Castro, que ara resulta que és el general Palafox, defensor de Saragossa. L'Antoni Parera va fer el monument per a l'Ajuntament de Saragossa; quan va estar acabat, no el varen voler i va venir cap a Girona. Molt serà que no ens l'afegeixin al paquet de les obres d'art de la Franja de Ponent i l'hàgim de tornar quan el tinguem arreglat.

El cuiner. L'Arguiñano continua amb els seus plats estrambòtics d'estiu, cantant «qué plaer andar en la cocina», i continua ensenyant-nos que beu un got d'aigua al costat dels seus rams de flors esperpèntiques, tot explicant els seus acudits arxisuats. N'hi ha que no canviaran mai.

Els veïns. Els veïns i bons amics del costat de casa estan de vacances. Han marxat amb la mainada, els avis i el gos. Benvingudes vacances.

La beguda. De la mà del restaurador i bon amic Víctor, he redescobert aquest estiu el subtil plaer del gintònic. Agafeu una copa calze o un got per a sidra, poseu-hi una bona ginebra (Hendrick's, Bulldog, G'Vine, Citadelle...), una bona tònica (Fever Tree, Fentimans...), un tall de pela de llimona, pela de llima ratllada o un parell de taronges de la Xina, i quatre glaçons. Una manera fresca i mandrosa d'afrontar les tardes d'estiu.

El nazi babau. A l'Estació de Sants, el pare mig cec, la mare coixa i el fill de 50 anys.

El FILL: Vaig a mirar la sortida del tren.

Torna el FILL: són dos quarts de sis i surt a les sis. Buf, ens hem d'esperar més d'una hora.

La MARE: No sé per què dius una hora si només en falta mitja.

El FILL: Quin pal! Estic atabalat, aquesta estació em posa de mala llet.

El PARE: No sé pas què hi veus, és una estació nova i s'hi està fresc.

El FILL: No és per l'estació, és per l'ambient, la gent...

El PARE: No sé de què et queixes, aquí no hi ha morenos.

El FILL: Com que no hi ha morenos! Aquí hi ha de tot, que no ho veus? La culpa és del ZP. Si jo governés, en faria un net!

El PARE: ¿Com vols governar, tu? ¿Qui vols que et voti, si no són els teus amics?

La MARE: Déu meu quin fill més burro que tenim! No sé per què has vingut a acompanyar-nos.

El FILL: Jo he vingut per fer-vos passar pels forats [les portes automàtiques]. No patiu, deixeu-m'ho a mi, que això és cosa meva.

La MARE: Déu ens agafi confessats! Quan pugem i baixem del tren ets l'últim d'arribar. Tothom ens ajuda abans que tu.

El FILL torna a anar a mirar els horaris: Encara falta més d'una hora, no sé què farem.

La MARE: Torna-hi amb l'hora, que en falta mitja. Mira si ets tonto, que no portes ni rellotge.

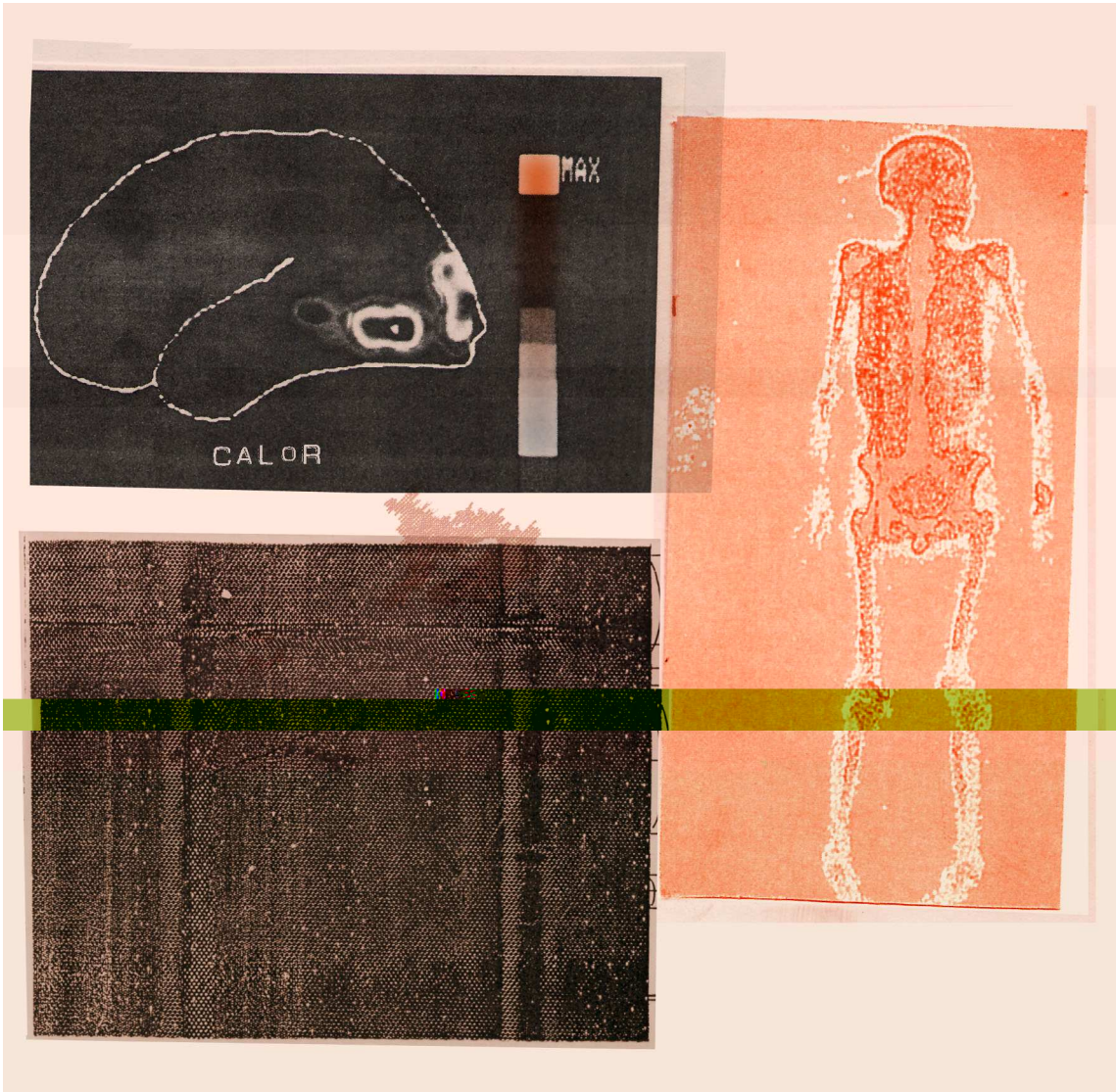
El FILL: Jo he vingut per fer-vos passar pels forats, i això és cosa meva.

La MARE: Dóna'm beure de l'ampolla, fill.

El FILL: ¿Com saps quina ampolla és la teva i quina la del pare?

La MARE: La tinc marcada, fill.

MOWGLI

Il·lustració de Laboratorium